

MAGASINET

det gode liv

Nummer 6 2009 Pris kr 69,-

«Livet skal ikke begripes, det skal gripes» Gunnar Björling

www.dgl.no

sider tips
• penger
• arbeid
• pensjon

En tidsreise i Venezia

Lykkelig av ny kunnskap • EKSKLUSIVE boliger for 50pluss
Om MÅTEHOLDETS gleder • Sjøveien til Kiel
Langstekt lammegodt • Mat med en historie

INTERPRESS NORGE
ISSN 1502-8895
06
9 771502 889028

livslust • opplevelser • reise • mat • mote • helse • samliv

Foto: Edda Espeland

Canal Grande er et vakkert syn hele året.

Gjennom historien har Venezia tiltrukket seg kunstnere og eliten som fulgte dem. Hit kom de for å finne inspirasjon. Byen er et yndet reisemål for turister fra hele verden, og selv om den i dag bærer preg av den store turiststrømmen, forblir turistene likevel kulisser i et teaterstykke der byen selv spiller den store rollen. Tankene flyr tilbake til fordums tider, byen er tidløs og vandringen gjennom de små smugene er som en vandring i historien.

Førelskelse ved første blick

Kristin Flood er norsk journalist og forfatter, og har bosatt seg i Venezia. Byen bergtok henne ved første møte, og i dag har hun gjort den til sitt hjem. På fritiden er hun vertinne for norske turister som kommer til byen og viser dem det man ikke finner i guidebøkene.

– Det mest fascinerende er at den er et levende museum, sier Kristin. Vi lever i en by som ikke har forandret seg på over 500 år!

Og historien er helt unik. Venezia er bygget på enorme tresolper som er tjøret ned i mudderet av lagunen. Da barbarene invaderte Nord-Italia etter Romerrikets fall, måtte folk flytte ut i Lagunen og bosette seg på øyene. Etter en stund begynte de å bygge ut i vannet, men man kan fortsatt se der det har vært øyer. Venezias hager finnes på de stedene der det var øyer fra gammelt av.

– Jeg kom til Venezia på slutten av åttitallet og har vært forelsket i byen siden den gang. Den er som et smykeskrin, sier Kristin. Jeg elsker å vise den frem. Jeg er imidlertid ingen formell guide, men en vertinne som vil vise frem de skjulte skattene Venezia har å by på.

– Jeg falt for byen umiddelbart, forteller hun. – Da jeg kom hit for første gang, ble jeg overveldet av skjønnheten som møtte meg da jeg kom ut fra togstasjonen. Jeg holdt på å besvime av synet som møtte meg med de fantastiske bygningene som stupte ned i kanalene fulle av

gondoler. Det var helt annerledes enn jeg kunne ha forestilt meg. Langt fra det inntrykket man får fra filmer og bilder. Det er slike øyeblikk som får meg til å lure på om det ligger noe annet bak. Var det byens skjønnhet som lamslo meg – eller fikk jeg kanskje et innblikk i hva som skulle bli min fremtid?

Og en del av hennes fremtid ble det. Andre gangen hun kom til byen fikk hun muligheten til å se byen fra en annen side. Venezianere ville selv vise henne byen deres.

– Jeg fikk se byen fra innsiden av noen som kjente den. Den var en fantastisk opplevelse, og jeg følte meg privilegert.

Veneziansk vertinne

I dag er rollene forandret. Det er Kristin som etter nesten 20 år i byen, kan dele med nykommere hva man ikke finner i guidebøkene.

– I en by hvor folk kjører båt istedenfor bil, er det vanskelig for en turist å gjøre seg kjent. Det er sjelden vi som bor her tar vaporetten, byens viktigste ferge. Det er raskere å gå når man kjenner byen. Og vi tar ikke gondolene som koster over 100 euro. Folk i Venezia benytter seg heller av små buss – gondoler for å krysse Canal Grande. En gondol der man får plass til ca 10 stykker, der alle står, og turen tar to minutter. Prisen? 50 cents.

Et besøk i Venezia er ikke komplett uten å tilbringe noen timer på Markusplassen. Prisene er stive, og det vrimler av turister, men den har likevel en stemning og en skjønnhet man ikke kan gå glipp av. Duer flyr over plassen som papirfly, og turistene knipser bilder som om duer skulle være noe som er helt ekstraordinært for Venezia. Men når mørket senker seg over plassen, og lyset skinner over Markuskirken, gir musikken fra restaurantene over hele plassen en atmosfære av tidløshet og ekstravaganse. Folk begynner å danse wienervals to venstreføtter til tross, og alle er en del av den samme opplevelsen: Et

historisk møte akkompagnert av glitrende musikanter og en utsikt som er enhver drøm verdig.

Men Venezia er mer.

– Dessverre har turister en tendens til å bevege seg langs hovedløypene som går mellom de store severdighetene, sier Kristin. Det virkelige Venezia ligger skjult i små gater og plasser et fåtall finner. Vi som bor her, holder oss unna hovedgatene når vi vet det kommer mange turister. Vi velger de små bakgatene. Det er disse smugene som viser veien til det virkelige Venezia, forteller Kristin. Jeg vil anbefale folk å våge å gå seg vill! Det er en trygg by med lite kriminalitet, og skulle du gå fullstendig feil, kommer til du bare til vannkanten og må snu. Byen er ikke farlig å gå seg vill i. Og det er slik du finner skattene Venezia har å by på.

Venezianerens Venezia

Hva med venezianerene? Menneskene man møter når man går seg bort? Kristin beskriver dem som reserverte, men svært vennlige.

– Møter du dem med et smil og viser interesse for byen deres, tar de hjertelig imot deg. De er stolte av hjembyen sin og alt den har å by på, og de tar deg gjerne inn i den varme atmosfæren. Gir du dem muligheten, vil de gjerne vise den frem. Men selv om Venezia er avhengig av turismen, er det likevel mange fastboende som er frustrerte over den store strømmen av turister.

– Mange unge flytter fra byen, forteller Kristin. Byen er vakker, men upraktisk. Likevel, du vil fortsatt se små barn leke og spille fotball langs kanalene og plassene. Og man skiller venezianerene fra besøkende på grunn av dialekten som er særegen. I Venezia kaller man for eksempel ikke plassene for Piazzaer, men for Campoer.

Venezia huser ofte filmfestivaler, kunstutstillinger og karneval. Man kan dra hit hele året og få en fantastisk opplevelse uansett årstid. Når er egentlig byen rolig?

– I januar! svarer Kristin. Det er riktignok litt kaldt, men hvis man ikke har noe imot å kle godt på seg, er det noe helt spesielt å være her da. Byen dekkes av tåke, den blir mystisk, som malt i sort-hvitt. Men slutten av april er også fantastisk. Da blomstrer mandelblomstene. I Norge er hestehoven tegnet på at det er vår. For oss er det mandelblomstringen.

– Uansett tid på året: Det beste rådet jeg kan gi, er likevel; våg å gå deg vill, sier Kristin. Gå deg vill i Venezias gater og langs kanalene. Dagene er en vandring i historien. Når mørket senker seg, er vandringen i skumringen som vandring i en drøm. Da vil du oppdage små plasser utenom allfarvei. Du vil møte venezianerene. Finne det hemmelige Venezia.

Det virkelige Venezia ligger skjult blant trange, små kanaler og gater.

Kristin i ferd med å ta en buss-gondol for å krysse Canal Grande

